

Sygn. akt II Ca 759/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska
Sędziowie:	SSO Bogdan Łaskiewicz SSR del. Bożena Sztomber (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsłowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 20 maja 2013 r. sygn. akt I C 1347/12

I. oddala apelację;

II. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Białymstoku na rzecz adwokata V. C. kwotę 2.214 złotych, w tym kwotę 414 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powód R. G. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w O. kwoty 70.000 złotych tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu, którego doznał podczas pobytu w Zakładzie Karnym w P..

W trybie art. 67 § 2 kpc Sąd Rejonowy ustalił jako reprezentanta strony pozwanej Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w B..

Pozwany Skarb Państwa - Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w B. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku oddalił powództwo. Odstąpił od obciążania powoda R. G. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwaną Skarb Państwa. Nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białymstoku na rzecz adwokat V. C., tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi T. G. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych oraz kwotę 828 (osiemset dwadzieścia osiem) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji wynikało, że R. G. był pozbawiony wolności na podstawie prawomocnych wyroków skazujących. W okresie od 18 października 2011 r. do 22 grudnia 2011 r. był osadzony w Areszcie Śledczym w P.. Od lipca 2011r. odczuwał drętwienie kończyn, a także ogólne zmęczenie organizmu. Swoje dolegliwości zgłaszał funkcjonariuszowi dyżurnemu rano i tego samego dnia udawał się na wizytę do lekarza. Dolegliwości jego konsultowali lekarze D. S. oraz neurolog R. K., był ponadto diagnozowany przez specjalistę z zakresu ortopedii. W okresie od 29 lipca 2011 r. do 21 grudnia 2011 r. R. G. odbył łącznie 15 wizyt lekarskich, w czasie których badaniu podlegały zgłaszane przez niego objawy, przy czym w dacie ostatniej wizyty wobec postępującego osłabienia czucia w prawej połowie ciała, kierownik zakładu Opieki Zdrowotnej AŚ w O. zlecił pilne wykonanie badania CT głowy. Po przewiezieniu powoda do Zakładu Karnego w B. stwierdzono w dniu 22 grudnia 2011 r. kilkudniowy udar niedokrwienny.

W dniu 6 marca 2012 r. postanowieniem Sądu Okręgowego w Ostrołęce R. G. został warunkowo zwolniony z odbywania reszty zasadniczej kary pozbawienia wolności. Obecnie R. G. przybywa w schronisku dla bezdomnych byłych więźniów (...) w B., gdzie trafił 6 marca 2013 r. przywieziony bezpośrednio z zakładu karnego. W momencie przyjazdu do wymienionej placówki powód wymagał pomocy osób trzecich, nie był ubezpieczony, nie miał leków. Aktualnie jest zarejestrowany jako bezrobotny i otrzymuje zasiłek stały, a w maju tego roku otrzymał zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 150 złotych.

Sąd I instancji ustalił ponadto, że orzeczeniem Miejskiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 3 kwietnia 2012r. u R. G. stwierdzono znaczny stopień niepełnosprawności, który powoduje konieczność korzystania ze stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także konieczności korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji oraz konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie.

W ocenie Sądu I instancji stronie powodowej nie udało się udowodnić przesłanek pozwalających przypisać Skarbowi Państwa odpowiedzialność na podstawie art. 417 kc. Sąd podkreślił, że nie było wątpliwości co do samego faktu zaistnienia szkody w postaci doznania przez powoda udaru powodującego cierpienia i obecnego stanu zdrowia powoda. Nie było też kwestionowane przez pozwanego, że do udaru doszło w czasie pobytu powoda w zakładzie karnym. Natomiast powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika procesowego, nie udowodnił, aby po stronie pozwanej zaistniało takie działanie (zaniechanie), które dałoby się zakwalifikować jako przyczynę szkody. Nie wykazał też, aby postępowaniu funkcjonariuszy służby więziennej, których działania (zaniechania) były przejawem działania pozwanego, można było zarzucić bezprawny charakter.

Sąd I instancji zauważył, że obowiązujące przepisy nie przewidują odpowiedzialności absolutnej Skarbu Państwa, związanej z samym pobytem w określonym czasie w zakładzie karnym. Dlatego też dla wykazania przesłanki zawinonego bezprawnego działania (zaniechania) powód musiał przedstawić dowody świadczące o zaniedbaniu w związku z koniecznością podjęcia takich czynności, które mogłyby uchronić powoda od wystąpienia szkody. Braku takich działań strona powodowa nie wykazała.

Sąd I instancji miał na uwadze, że powód twierdził, że zgłaszał lekarzom więziennym swoje dolegliwości, oni zaś je bagatelizowali. Sąd ocenił jednak, że twierdzenia te nie są wystarczające wobec zakwestionowania ich przez stronę

pozwaną. Ponadto Sąd wskazał, że nie znajdują potwierdzenia w kontekście przedstawionych w sprawie dowodów. Przeciwnie, zdaniem Sądu materiał dowodowy wskazuje, że powód miał realnie zapewniony stały dostęp do właściwej opieki zdrowotnej i rzeczywiście z niego korzystał. Z dokumentacji medycznej wynika, że w przeciągu 6 miesięcy, w czasie których powód zaobserwował u siebie niepokojące objawy, aż 15 razy zgłaszał się do lekarza i za każdy razem uzyskiwał stosowną poradę. Zatrudnieni u pozwanego lekarze potwierdzili udzielane powodowi świadczenia medyczne. Przesłuchany w charakterze świadka wychowawca K. W. podał z kolei, że powód nie zgłaszał mu żadnych problemów zdrowotnych, ani też uwag dotyczących leczenia. Strona powodowa nie podważyła w żaden sposób wiarygodności zeznań świadków zgłoszonych przez pozwanego.

Sąd I instancji, opierając się na ustaleniach dokonanych w wyniku dowodów przeprowadzonych na wniosek stron procesu oraz własnym doświadczeniu i wiedzy ogólnej, uznał, że nie było podstaw do zarzucenia pozwanemu zaniechania podjęcia jakichkolwiek czynności, które mogłyby zapobiec powstaniu udaru mózgu (urazu nagłego i posiadającego wielorakie tło), bądź szkodę doznaną w istocie przez R. G. zmniejszyć. Nie wykazano, aby należało przedsięwziąć inne czynności (i aby była możliwość ich podjęcia w świetle zdarzeń i wiedzy dostępnej w tamtym czasie), które wystąpieniu tej szkody mogły zapobiec, bądź ją zminimalizować.

Sąd I instancji zaznaczył, że strona powodowa sugerowała, że odpowiedzialność tę łączyć należy z niewłaściwymi diagnozami lekarzy i podjęciem w związku z tym nieodpowiedniego leczenia. Sąd podkreślił jednak, że uznanie prawdziwości takiej tezy nie było możliwe bez odwołania się do wiedzy wysoce specjalistycznej, to zaś prowadziło do wniosku o potrzebie zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy. Takiego dowodu tymczasem strona powodowa działająca z pomocą profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła. Wnioskowany przez stronę powodową dowód z opinii biegłego – zgodnie ze szczegółowo opisaną w nim tezą dowodową – zmierzał do wykazania następstw doznanego przez powoda udaru niedokrwiennego mózgu, przebiegu leczenia począwszy od 22 grudnia 2011r. do chwili obecnej i ustalenia jakie były podjęte zabiegi i leczenie oraz jaki jest stan zdrowia powoda aktualnie. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii z biegłego w takim zakresie, w sytuacji, gdy samo istnienie szkody w zasadzie nie było przedmiotem sporu między stronami, dla rozstrzygnięcia żądania pozwu nie był przydatny i jako taki został oddalony postanowieniem z dnia 20 maja 2013 r. Równocześnie Sąd podkreślił obowiązującą zasadę kontradiktoryjności procesu i zasadę wyrażoną w art. 6 kc, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Reasumując, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że nie ma podstaw do przypisania Skarbowi Państwa takiego zawinionego i bezprawnego działania, które w świetle art. 417 kc można było zakwalifikować jako przyczynę wystąpienia u powoda udaru mózgu i dalszych związanych z tym negatywnych dla jego zdrowia konsekwencji. Dlatego powództwo zostało oddalone.

Z uwagi na złą sytuację osobistą i materialną powoda, korzystając z dyspozycji art. 102 kpc, Sąd odstąpił od obciążania go kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną.

Powód był reprezentowany przez przydzielonego mu z urzędu adwokata, który złożył oświadczenie, że koszty zastępstwa nie zostały opłacone ani w całości, ani w części. Z uwagi na wartość przedmiotu sporu minimalne koszty zastępstwa procesowego wyniosły 3600 zł (stawka obliczona na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu; Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), co łącznie z równowartością podatku VAT (828 zł) uprawniało pełnomocnika z urzędu do otrzymania kwoty 4.428 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód. Zaskarżył go w całości i zarzucił:

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, polegające na przyjęciu, że:

- zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż brak jest przesłanek pozwalających przypisać Skarbowi Państwa odpowiedzialność na podstawie art. 417 kc,

- po stronie pozwanej nie zaistniało takie działanie lub zaniechanie, które w ramach konstrukcji związku przyczynowo - skutkowego dałoby się zakwalifikować jako przyczynę szkody zaistniałej u powoda,

- postępowaniu funkcjonariuszy służby więziennej, których działania lub zaniechania były przejawem działania pozwanego, nie można zarzucić bezprawnego charakteru,

- „w tym konkretnym przypadku - co wydaje się okolicznością oczywistą - gdy szkodą jest wystąpienie somatycznego schorzenia ciała, nie może być mowy o działaniu pozwanego w ogóle”, w związku z czym „zakład karny nie jest odpowiedzialny z samego tylko faktu pozostawiania powoda pod jego „opieką” w czasie zaistnienia udaru”, podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazuje na rażące zaniedbania i nieprawidłowości w procesie leczenia powoda w warunkach więziennej służby zdrowia, zaś podjęcie odpowiednich czynności i zapewnienie powodowi właściwej opieki zdrowotnej mogłoby uchronić go od wystąpienia szkody oraz jej następstw;

2. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego oraz uchybieniu zasadom logicznego rozumowania oraz zasadom doświadczenia życiowego, przejawiające się w:

- wadliwym przyjęciu, że brak jest podstaw do zarzucenia pozwanemu zaniechania podjęcia jakichkolwiek czynności, które mogłyby zapobiec powstaniu udaru mózgu bądź szkody doznanej w istocie przez R. G.,

- przyjęciu, że powód miał nieograniczony dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej i za każdym razem uzyskiwał właściwe leczenie;

b) przepisu art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc, polegające na oddaleniu wniosku pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i rehabilitacji, wskutek nieuzasadnionego przez Sąd przyjęcia, iż dowód ten jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu z uwagi na ograniczony zakres tezy dowodowej, podczas gdy na rozprawie w dniu 20 maja 2013 r. pełnomocnik powoda podnosił dodatkowe okoliczności uzasadniające przeprowadzenie wnioskowanego dowodu i mające stanowić przedmiot opinii - związane z prawidłowością całego procesu leczenia powoda w zakładzie karnym, które w świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków stały się co najmniej wątpliwe.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I, poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i rehabilitacji, na okoliczność ustalenia nieprawidłowości i zaniedbań w procesie leczenia powoda podczas jego pobytu w zakładzie karnym, powagi zgłaszanych przez powoda w zakładzie karnym dolegliwości, nieprawidłowości postawionej diagnozy, wskazań i zaleceń lekarskich uzyskanych przez powoda podczas kolejnych konsultacji, ustalenia przyczyn doznanego przez powoda w dniu 19 grudnia 2011 r. udaru niedokrwiennego mózgu, ustalenia związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy działaniem pozwanego związanym ze sprawowaniem opieki zdrowotnej nad powodem a doznaną przez powoda szkodą w postaci udaru niedokrwiennego mózgu; ustalenia następstw doznanego przez powoda w dniu 19 grudnia 2011 r. udaru niedokrwiennego mózgu, przebiegu leczenia poczynsży od 19 grudnia 2011 r. do chwili obecnej, wskazania jakiego rodzaju zabiegi i leczenie stosowano u powoda, czy były one w znieczuleniu ogólnym czy miejscowym, jaki jest

obecnie stan jego zdrowia, czy powód po przebytych udarach potrzebował pomocy świadczonej przez osoby trzecie, jeśli tak to w jakim okresie i w jakim rozmiarze, czy aktualny stan zdrowia powoda w dalszym ciągu wymaga korzystania przez powoda z pomocy osób trzecich, czy możliwy jest powrót powoda do stanu zdrowia sprzed udaru, jaki jest procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda, jaki był zakres doznanych cierpień i urazu psychicznego w związku z przebytych udarami i dotychczas przebytych procesem leczenia, jakie są rokowania na przyszłość, czy konieczny jest proces rehabilitacyjny i w jakim zakresie, czy powód wymaga innych specjalistycznych form leczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia Sądu I instancji poczynione w toku postępowania i przyjmuje je za własne. Na aprobatę zasługuje też ocena prawna roszczenia powoda i wnioski wywiedzione na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Zarzuty apelacyjne i argumentacja przedstawiona przez powoda stanowią bezzasadną polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji i stoją w sprzeczności z całokształtem materiału dowodowego, na który powołuje się skarżący.

Na podstawie okoliczności przytoczonych przez powoda Sąd I instancji trafnie ocenił, że podstawą roszczenia jest art. 417 kc. W opisanych w pozwie okolicznościach i przy wyborze tej podstawy prawnej roszczenia to na stronie powodowej ciążyły wszelkie konsekwencje deliktowego reżimu odpowiedzialności. Zgodnie zatem z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym (art. 6 kc) na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, z których wywodził skutki prawne.

W związku z powyższym wskazania wymaga, że aby przypisać Skarbowi Państwa odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego muszą być spełnione łącznie trzy przesłanki: powstanie szkody, szkoda spowodowana być musi przez bezprawne działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu powierzonej funkcjonariuszowi czynności, pomiędzy szkodą a zachowaniem podmiotu odpowiedzialnego musi zaistnieć związek przyczynowy. W ocenie Sądu Okręgowego powód nie sprostował wymogowi wykazania wszystkich tych przesłanek.

W toku procesu strona powodowa koncentrowała się na dowodzeniu doznanej szkody, nie wykazała zaś pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej tj. bezprawności działania (zaniechania) pozwanego oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem (zaniechaniem) pozwanego a szkodą. Wykazanie zaś tych przesłanek miało kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Wbrew przekonaniu skarżącego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na rażące zaniedbania i nieprawidłowości w procesie leczenia powoda w warunkach więziennej służby zdrowia. Przeciwnie, w świetle tego materiału wnioski Sądu były uprawnione i dlatego też Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że zeznania świadków i zebrana dokumentacja dowodzą, iż powód miał w czasie pobytu w zakładzie karnym zapewniony dostęp do opieki medycznej. Analiza zebranej dokumentacji przekonuje, że umożliwiono powodowi dostęp do lekarzy specjalistów, którzy udzielali mu porad, kierowali go na badania i przepisywali określone leki. Świadczenie D. S. (k. 102-103) i R. K. (k. 103-104) wskazali na działania podejmowane wskutek zgłoszeń powoda, procedury leczenia stosowane wobec niego. Z kolei K. W. (k. 104-105) zeznał, że ze strony powoda brak było jakichkolwiek skarg odnośnie działania służb medycznych, podczas gdy inni osadzeni takie skargi zgłaszali. Potwierdzeniem zeznań świadków jest dokumentacja zebrana w sprawie (k. 43-58, 84).

Zeznania świadków i przedłożona dokumentacja korelują ze sobą, stanowiąc spójną całość. Trafnie też uznał Sąd I instancji, że brak podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadków, bowiem nie ujawniły się żadne okoliczności, jakie mogłyby podważać ich twierdzenia.

Wobec powyższego nie można podzielić zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 kpc. Sąd I instancji ocenił bowiem przedstawiony mu materiał dowodowy wszechstronnie, z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i logiki. Sąd szczegółowo wyjaśnił swe stanowisko popierając je spójną argumentacją. Skarżący nie wykazał, by poza oceną Sądu pozostały jakieś dowody, bądź by ich ocena była rażąco wadliwa, sprzeczna z dyrektywami wyrażonymi w art. 233 § 1 kpc. W tej sytuacji brak uzasadnionych podstaw, by skutecznie zarzucić Sądowi I instancji naruszenie wskazanego przepisu.

Sąd I instancji trafnie uznał, że twierdzenia powoda dotyczące bagatelizowania przez służby medyczne zgłaszanych przez niego dolegliwości czy nieprawidłowości działań lekarzy wymagały wiadomości specjalnych. Wbrew twierdzeniom przedstawionym w apelacji na tym polu zabrakło aktywności strony powodowej. Tak bowiem przy tezie dowodowej sformułowanej w piśmie z dnia 5 października 2012 r. (data wpływu 10 października 2012 r.; k.59-61) Sąd I instancji prawidłowo oddalił wniosek dowodowy powoda, uznając że jest on nieprzydatny dla rozstrzygnięcia. Wniosek ten był ukierunkowany na wykazanie szkody, a w sytuacji gdy nie wykazano bezprawności działania (zaniechania) pozwanego i adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą istotnie nie mógł on przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu. Dodać należy, że analiza protokołu rozprawy z dnia 20 maja 2013 r. nie potwierdza stanowiska strony powodowej o rozszerzeniu pierwotnej tezy dowodowej o nowe okoliczności, na które mieliby wypowiedzieć się biegli (k. 121). Po oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zgłoszonego w piśmie procesowym na okoliczności w nim wskazane, obecny na rozprawie pełnomocnik powoda nie zgłosił natomiast innego wniosku dowodowego.

Dodać należy, że Sąd I instancji nie był obowiązany do przeprowadzenia wskazanego wyżej dowodu z urzędu. Dopuszczenie z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, zwłaszcza gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu z urzędu nie oznacza, iż sąd rozpoznający sprawę jest obowiązany zastąpić swym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1997 r., III KKN 244/97, LEX 31831). Taka sytuacja niewątpliwie nie zachodziła w tej sprawie.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zauważa, że nie sposób uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc. Zasadniczo strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Wskazać jednak trzeba, że zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są tylko fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Jak zaś wykazano wyżej wniosek dowodowy powołany przez stronę powodową nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia. Dlatego też Sąd Okręgowy stwierdził niezasadność zarzutu naruszenia tych przepisów.

Natomiast zgłoszenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego w apelacji - przy rozszerzonej tezie dowodowej - zostało ocenione przez Sąd Okręgowy poprzez pryzmat art. 381 kpc. Przepis ten sprzeciwia się dopuszczeniu dowodów na etapie postępowania odwoławczego, stanowi bowiem, że Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Skarżący nie wykazał, by dowodu tego nie mógł powołać wcześniej, by stały temu na przeszkodzie jakiegokolwiek względy. Przeciwnie, stan postępowania i całokształt okoliczności w pełni uzasadniał powołanie wskazanego dowodu przed Sądem I instancji, czego powód zaniechał.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

Z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy nakazał wypłacić na rzecz pełnomocnika kwotę 2.214 złotych, w tym kwotę 414 złotych tytułem podatku VAT. W tym zakresie Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009, Nr 146, poz. 1188 j.t.) i § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 j.t.).